

Vinku je kar beseda zaostala. Že je obupal, ko je videl, da mu se utaplja ladja s prelepimi nadami; zdaj pa se mu ponuja tolika nepričakovana pomoč. Pobesil je oči in molčal. Sram ga je bilo vzprejeti miloščino od čisto tujih ljudi, in vendar je ni bilo druge rešitve. Dolgo je molčal, ali v duši njegovi je bil hud vihar. Že je hotel od sebe pahniti roko pomočnico, ali zdajci se mu v duhu pokaže Božena, in globoko je vzdihnil.

„Sem te mari razžalil, Vinko?“ ogласi se zopet Vladivoj in stopi bliže.

„Ti, pa razžalil! Vladivoj, kako bi ti mogel koga žaliti!“

„Torej sva še zmerom prijatelja?“

„Še zmerom za zmerom.“

„I no, kaj ne, da se boš z menoj doli preselil?“

„Bom.“

(Dalje prihodnjič.)

Tožen spomin.

Do sénčnem drevoredu
Hojévam sléharn dan,
Samóten se sprehajam,
In duh mi je temán.

Kostanji gosto-véjni
Prečudno mi šumé,
O rádoti minúli
Pretožno govoré.

Poslušam to šumenje,
Na tlà mi zrè okó;
Usiplje véter cvetje
Pred nóge mi mladó.

Oj, velo to je cvetje,
Zamóril je je mraz —
Srcé utríplje v grozi —
Prav takšen cvet sem jaz!

Svojmir.

U s m é v.

Vselej néžno se nasméješ,
Kadar mimo tebe grém,
A nikóli mi ne déješ,
Nadejati li se smém.

Tudi sám se ti nasméjem:
Tvoj usmév mi dobro dé,
A kakó ga naj uméjem,
Srce ránjeno ne vé.

J. K.

O b u p.

Kadar teče dóba pózna,
V nóči mirno sanja vsè,
Mnogokrat prikazen grózna
V spálnici obišče mè.

Črno jo pokriva krílo,
Mrk obraz ji mrak temní,
Le v desníci s čudno sílo
Meč nabrušen ji žarí.

J. K.

